

ΣΙΓΑΝΕΣ ΟΜΙΛΙΕΣ

ΠΟΛΙΤΙΚΗ ΝΟΣΤΑΛΓΙΑ

ΣΤΟ ΦΙΛΟ ΜΟΥ Ν. ΚΑΣΤΡΙΝΟ

Τώρα δρομάκι ἐσὺ στενὸ
 μὲ τ' ἀνηφορικό σου καλντερίμι,
 σὰν μιὰ παλιὰ σκιά διαβαίνεις μου
 βαθιὰ ἀπ' τὴ μνήμη.

Τὰ ξύλινα σπιτάκια σου γυρνά,
 ἀπὸ τῶν χρόνων ποῦ διαβῆκαν τὸν ἀγῶνα,
 σὲ στύλους ν' ἀκουμποῦν τοὺς τοίχους τους
 μὴν γκρεμιστοῦν ἀπ' τὸ βοριάκι ἀπ' τὸ χεῖμῶνα.

Τὴ μικρὴ βρύση ὕστερα τὴ μαρμαρίνη
 ἀπόμακρα ἀπ' τὰ σπίτια,
 ποῦ τὸ νερό της κατεβαίνουν γιὰ νὰ πιοῦν
 οἱ δεκοχτούρες τοῦ τζαμιοῦ καὶ τὰ σπουργίτια.

Καὶ δίπλα στὸ σαρακοφάγωτο παράθυρο
 μὲ τὸ σπασμένο τζάμι,
 μιὰ γέριχη μορφή τρεμάμενη
 σὰν τὸ καλάμι,

Ὅπου χωρὶς νὰ ξέρῃ τὸ γιατί στυλόνοντας
 πρὸς τὸν ἀντικρινὸ κατήφορο τὰ μάτια
 ἄγνωστη κάποια θλίψη καρτεράει νὰ ἰδῇ
 νὰ κατεβαίνει ἀπὸ τὰ πέτρινά του σκαλοπάτια.

ΠΟΛΗ

ΑΝΤΩΝΗΣ ΑΚΡΟΘΑΛΑΣΣΙΤΗΣ

ΑΝΑΓΛΥΦΟΝ

Στὴ γαλήνῃ εὐωχία τῶν ὀρωμάτων
 Τοῦ κάμπου, ποῦ, βαρειά, χαρίζει ἡ νίκη
 Τοῦ ὥραίου φωτός, ἡ Ἑλυμπία ὅταν Δίκη
 Τὸ θεῖο ξανὰ ὀλοκάρπωμα τῶν βάτων
 Ἰλεῖ δωρεῖ, τὴ δίψα τῶν αἱμάτων,
 Τοῦ ἐσώστηθου τοῦ βόγγου, ἄκου, ἡ φρίκη
 Πῶς διαλαλαίει—στῶν βόσκηστρον τὰ ρεῖκη
 Στὸν ἴδρο φεγγεροί, μὲ τῶν κεράτων
 Ἀντίκρνα τὰ κλαριά, σκλημιδισμένα,
 Νεῦρα, ὥς ριζὰ ὀλοφούντωτα, πλεμμένα,
 Τοῦ ἄδρου κισσοῦ σὲ πεντελήσια βρύση,
 Οἱ ταῦροι ἀγναντερά, μὲ τὰ μεγάλα
 Τὰ μάτια, φλεβισμένα ἀπ' τὸ μεθύσι
 Πόθου τρανοῦ, γιὰ τὴν ὥραία δαμάλα...

ΜΕΣΗΜΕΡΙ

Στὴν ἡλιοστάλαγην ἔληά τὴν ἔχει σύρει,
 Ποῦ ὁλόδροσο ἡσκοστάλαγμα σταλάζει,
 Κάτω ἀπὸ ἱτῆὰ μελίκλαδη, ποῦ στάζει
 Βροχὴ μαργαριτόκλωνα ἔχουν γύρει
 Ταίρια ἄλλα, ἀπὸ τὸ σάρκινο κροντῆρι
 Τὴν ἡδονὴ νὰ πιοῦνε... Τὰ λαγγάδια
 Τὰ γηλιακὰ ἐφλομῶσαν, τὰ λειβάδια
 Τὰ ποντινά, στὸ ἀδρόκαντο λιοπῦρι,
 Σπιθοβολὴ ἀναβρᾶνε.. Ὡς ξεχειλᾶνε
 Τὰ νέα κρασσιὰ τ' ἀκνᾶτα, ἀναπηδᾶνε
 Οἱ νέες ὁρμές, κι' ὁ ὕπνος σὰν δαμάση
 Τὰ δυνατόνευρα ζευγάρια, ἀνθοβολᾶνε
 Χαμόγελα στὴν ὄψη—ὁ Χάρος θᾶναι
 Τὴ πλέριαν ἡδονὴ νὰ μᾶς κερᾶση !...

ΤΑΚΗΣ ΜΠΑΡΛΑΣ

ΑΠΟΧΑΙΡΕΤΙΣΜΟΣ

Ἡ ψυχὴ, ποὺ τὴν μούσκεψε τὸ κυπαρίσσι
 Στὰ σκυθρωπὰ νερὰ τῶν πράσινων ὀνείρων,
 Ἄς ἀντικρύσει τὰ μαλλιά ποὺ ἔχουν κυματίσει
 Στὴ ρόδινη ἀνάσα τῶν βραδυνῶν μύρων.

Τὰ παλῆα τ' ἀρώματα πὼς ἔχουν λιώσει
 Στὶς μικρὲς ληκύθους! Καὶ τὰ δάκρυα πὼς τρέχουν
 Ἄπ' τὰ λευκὰ ρόδα! Ἄν εἴχετε ἀπλώσει
 Τὸ μικρὸ χέρι χλωμὴ των ἀδελφῆ...

Τὰ φύλλα σιγοτρέμουνε τοῦ φθινοπώρου
 Κάτω ἀπ' τὸν ἴσκιο τοῦ ἐρχόμενου χειμῶνα.
 Ἄχ, οἱ ἐσπερινοὶ συλλογισμοὶ τοῦ ὁδοιπόρου
 Σὰν κόβει τὴν στερνὴ τοῦ κάμπου ἀνεμώνα!